

УДК 35.07/.08:005.346
DOI 10.36030-2311-6722-2019-1-5-12

О. І. ЧАБАНЮК,

*заступник директора Департаменту моніторингу і контролю державної допомоги –
начальник першого відділу, Антимонопольний комітет України*
<http://orcid.org/0000-0002-9520-8220>

СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНА ДЕКОНСТРУКЦІЯ ДЕРЖАВНОГО СЕРВІСУ ЯК ІНСТРУМЕНТУ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

У межах цієї статті проведено аналіз структурно-функціональної деконструкції державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління, ідентифіковано новітні параметри визначення його функціонального потенціалу, базованого на зміні форм взаємодії держави та суспільства. Розроблено методологічну матрицю реалізації державного сервісу, яка включає: формальні прийоми реалізації сервісних функцій держави; «функціональні компоненти», які задають процесуальність та стандартизацію державних послуг; цінності та нормативи, відповідно до яких здійснюється сервісна діяльність держави. Розроблено функціональні параметри розвитку державного сервісу (оптимізація процесів розвитку сервісної сфери держави та її інноваційного забезпечення, зниження ризиків і негативних відхилень результатів у процесі розвитку сфери послуг); визначено індикатори результативності державного сервісу та їх вплив на реалізацію публічного управління. Обґрунтовано трирівневу модель послуг у сфері публічного управління та її методологічні принципи; доведено функціональну доцільність запровадження інтеракційних процедур досягнення консенсусу між державою та суспільством у напрямі реалізації публічних послуг.

Ключові слова: державний сервіс; державна допомога; структурно-функціональна деконструкція; публічне управління; сервісна діяльність органів публічної влади; результативний сервіс; професійно-інноваційна діяльність; сервісний потенціал держави; сервісна сфера, сервісологія.

О. І. CHABANIUK,

**Deputy Director of the Department for Monitoring and Control of State Aid – Head of the First Unit,
Antimonopoly Committee of Ukraine**

STRUCTURAL AND FUNCTIONAL DECONSTRUCTION OF PUBLIC STATE AS A PUBLIC ADMINISTRATION INSTRUMENT

Within the framework of this article, an analysis of the structural and functional deconstruction of the state service as an instrument of the public administration implementation was carried out. The new parameters for determining its functional potential based on changing forms of interaction between the state and society were identified. The methodological matrix for the implementation of public service was developed. It includes formal techniques for the implementation of state service functions; «functional components» that determine the procedural and standardization of state services; values and norms, according to which the state's service activities are carried out. The functional parameters of the state service development were developed (optimization of the processes of development of the service sphere of the state and its innovative provision; reduction of risks, negative deviations of results in the processes of development of services). Public service performance indicators and their impact on the public administration implementation were defined. The three-level model of services in the public administration sphere and its methodological principles was substantiated. The functional expediency of introducing inter-state consensus-building procedures between the state and society towards the implementation of public services was proved.

Keywords: state service; state aid; structural and functional deconstruction; public administration; service activities of public authorities; productive service; professional and innovative activity; service potential of the state; service sphere; serviceology.

Постановка проблеми. В умовах модернізації системи публічного управління, запровадження новітніх реформаційних практик діяльності органів публічної влади зростає запит суспільства на щодо забезпечення якості державного сервісу та його стандартизацію. У зв'язку з цим актуалізується гностичне й функціональне значення професійної сервісної діяльності публічної служби, яка б відповідала основним базовим параметрам розвитку державного

© Чабанюк О. І., 2019

управління в добу постмодерну, а також виникнення окремої науки сервісології як методологічного інструментарію побудови сервісної держави.

На думку Д. Белла, саме налагодження результативного сервісу характеризує найвищу форму взаємовідносин між суспільством і державою, у межах якої громадяни здобувають можливість реалізувати себе у ролі активних суб'єктів, а відтак і держава набуває новітньої функціональної можливості для перетворення соціальних процесів ліберальним шляхом. Це свідчить про гуманітарний аспект державного сервісу, який увиразнює структурно-функціональну роль людини «у системі взаємовідносин між людьми в процесі надання послуг, завдяки чому в центрі сфер публічного управління завжди перебуває не послуга, а людина» (Белл, Иноземцев, 2007, с. 117). Це у такий спосіб задаються відповідні концептуальні рамки та методологічні зразки для ідентифікації державного сервісу як структурного елементу реалізації публічного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Артикулюючи цей дослідницький контекст розуміння державного сервісу, постає доцільність розроблення певної методологічної матриці реалізації державного сервісу. Така матриця, на нашу думку, має включати: формальні прийоми реалізації сервісних функцій держави; «функціональні компоненти», які задають процесуальність та стандартизацію державних послуг; цінності та нормативи, відповідно до яких здійснюється сервісна діяльність держави. Ідеться про проектно-програмуючу спрямованість держави щодо задоволення гностичних і функціональних потреб держави в напрямі надання якісних управлінських послуг населенню.

З огляду на це державний сервіс як структурна складова публічного управління, базуючись на методологічній тріаді (знання, вміння, навички), містить імперативний характер щодо формування фундаментальних знань та нормативних цінностей суб'єктів реалізації сервісних функцій держави. На підставі цього державний сервіс констатується як «рефлексивно-управлінська модель діяльності фахівців сервісу, які реалізують свою діяльну та компетентну спрямованість, що сприяє їх саморегуляції в процесі здобуття практичних знань» (Симонян, 2018, с. 78).

Слід зазначити, що державний сервіс характеризує подвійний контекст сервісного потенціалу держави, який стосується сфери послуг і самих послуг, які надає держава відповідним інституціям. Виходячи із цього послуга розглядається як «специфічний продукт та об'єкт публічної діяльності, який наділений відповідними особливостями, серед яких комплекс економічних, управлінських, організаційних, фінансових, соціальних відносин, які виникають у процесі виробництва, просування та споживання послуг» (Bloom, 2017, р. 219).

Аналізуючи цей контекст державного сервісу як структурний елемент реалізації публічного управління, Ф. Котлер вказав на основні закони державної сервісології, які розкривають його функціональну сутність (Котлер, Боуэн, Мейкенз, 2018, с. 583). Розглядаючи гностичну детермінацію між якістю публічного управління та якістю державних послуг, П. Франкуа вказав на модернізацію державного управління, яка пов'язується із «зростанням відносної складності об'єкта управління (відносно складності суб'єкта), що приводить до виникнення нової фундаментальної властивості соціальної системи – людиновимірність» (Francois, 2017, р. 280).

Постановка завдання. Метою цієї статті є проведення аналізу структурно-функціональної деконструкції державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління. Досягнення означеної мети зумовлює вирішення відповідних завдань, зокрема: ідентифікувати новітні параметри визначення функціонального потенціалу державного сервісу, базованому на зміні форм взаємодії держави та суспільства; установити функціональну доцільність запровадження інтеракційних процедур досягнення консенсусу між державою та суспільством у напрямі реалізації публічних послуг.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналізуючи державний сервіс як структурну складову реалізації публічного управління, доцільно чітко артикулювати роль інституційних правил, які забезпечують відповідну самоорганізацію відносин суспільства та держави, за-

даючи новітні нормативи їх автономного функціонування. Виходячи із цього державний сервіс як структурний елемент публічного управління доцільно також розглядати як «певну норму взаємодії держави та суспільства (як суб'єктів процесів виробництва – споживання державних послуг), основною метою якої є досягнення та підтримання (завдяки зворотному зв'язку) консенсусу держави та суспільства у відповідній сфері суспільного життя» (Djellal, Gallouj, Miles, 2016, p. 103).

У цьому відношенні, ураховуючи те, що державний сервіс є похідним продуктом діяльності органів публічної влади, його реалізація передбачає запровадження відповідних інституційних правил. Саме такі правила мають регламентувати технологічний процес реалізації потреб та інтересів населення за відповідними параметрами, які визначають певні критерії їх якості.

На підставі цього доцільно чітко концептуалізувати сутність державного сервісу як продукту й механізму діяльності органів публічної влади в напрямі формування інституційних правил, які забезпечують високу результативність сфери публічного управління. Такий контекст безпосередньо свідчить про те, що державний сервіс передбачає запровадження ітеграційно-консенсусного механізму, який слугує об'єднанню зусиль між відповідними інституціями щодо розроблення методології та практичних прийомів надання державно-управлінських послуг. З огляду на це державний сервіс, як структурна складова реалізації публічного управління, є «продуктом суб'єкт-суб'єктних відносин виробника (органів публічної влади) та споживача (громадянина) послуг» (Fountain, 2011, p. 69). Таким чином, варто враховувати також і той аспект, що вся функціональна діяльність інститутів державного сервісу має виключно формальний характер, оскільки його «інституційні правила вербалізовані, зафіксовані у письмовій формі та санкціоновані державою» (Fountain, 2011, p. 70).

Дотримуючись цієї дослідницької логіки, державний сервіс доцільно розглядати крізь призму його функціонального спрямування щодо реалізації публічного управління. На підставі цього необхідно враховувати ту методологічну обставину, яка вказує на те, що важливою ознакою державного сервісу виступає належність до «формально-неформального типу», що тим самим закладає його функціональну суперечність. Вирішення такої суперечності Р. Бесс убачає у розробленій ним біхарактеристичній типології сервісних інститутів, яка включає форму та зміст їх діяльності, розкриваючи проміжні типи інститутів надання державно-управлінських послуг.

У цьому відношенні йдеться про формально-неформальні інституції реалізації функцій державного сервісу, які є структурною складовою функціонування системи публічного управління. З огляду на це важливої методологічної й функціональної артикуляції набуває розуміння статусної ролі формальних і неформальних інститутів державного сервісу. Певну методологічну відмінність між ними нам уявляється можливим встановити на підставі формального та неформального виконання ними своїх функціональних зобов'язань у сфері публічного управління. Виходячи із цього, на нашу думку, формальними інституціями державного сервісу виступають органи державної влади, які уповноважені на виконання функцій щодо надання державно-управлінських послуг.

До неформальних інституцій доцільно віднести інституції, які залучені незалежно від рівня своєї функціональної активності до процесів сервісного забезпечення сфери публічного управління, однак які гарантують високу консенсусність держави та суспільства. Досягнення такої консенсусності, на думку Р. Бесс, «відбувається в результаті ітераційної процедури та коригування правил, що здійснюється за допомогою механізму зворотного зв'язку за ініціативи та під контролем держави як домінуючого суб'єкта управління» (Bess, 2016, p. 553).

У такий спосіб з метою забезпечення структурно-функціональної результативності державного сервісу його суб'єкти мають базувати свою діяльність на дотриманні «сукупності правил, організаційно-технічних, матеріальних та інформаційних засобів, які реалізують ці правила» (Bess, 2016, p. 554). Це, у свою чергу, дає змогу сформувати «сервіс-інтерфейс держави», який характеризує сферу відносин між державою та суспільством у процесах створення та використання державно-управлінських послуг.

Аналізуючи структурно-функціональну конструкцію державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління, наголошується на запровадженні «дружного сервіс-інтерфейсу» між учасниками управлінського процесу (держави та суспільства), що утворює сферу державного сервісу» (Asmu'i, 2018, р. 287). Це дає можливість зруйнувати певну монополність суспільства та держави у реалізації відповідних сервісних функцій. На підставі цього формується певна «дружність державних послуг», яка досягається «в рамках економічних відносин держави та суспільства, що тим самим приводить до демонополізації держави на виробництво державних послуг, оскільки це позбавляє їх мотивації йти на певні ризики для вирішення відповідних сервісних завдань» (Asmu'i, 2018, р. 289). Такий підхід до ідентифікації функціонального забезпечення державного сервісу дає змогу простежити сервісний потенціал держави та суспільства щодо їх спроможності надання відповідних послуг.

З огляду на це формується нова нормативна практика взаємодії держави та суспільства у сфері реалізації їх спільних сервісних функцій. На думку К. Андерссона, така нормативність має синтетичний характер, оскільки вказує на те, що «держава та суспільство у сфері реалізації державного сервісу виступають як учасники не лише економічної, а й політичної угоди» (Andersson, 2017, р. 1090]. У цьому відношенні йдеться про «симетричну матрицю корисності», яка характеризує паритетність позицій держави та суспільства в напрямі реалізації сервісних зобов'язань сфери публічного управління. Це у такий спосіб передбачається формування «єдиного спільного контуру взаємодії держави та суспільства, охопленого негативним зворотним зв'язком між ними, жорсткість якого визначається переважно електоральним значенням» (Andersson, 2017, р. 1093).

Виходячи із цього вчений вказав на два контури зворотного зв'язку між суспільством та державою в процесах реалізації функцій державного сервісу. Серед них: «*контур короткого маршруту*» (включає державу, представлену бюрократією середньої та нижньої ланки, інститут державного сервісу (інтерфейс між державою та суспільством) та суспільство; «*контур довгого маршруту*» (включає державу, представлену верховною владою) (Andersson, 2017, р. 1097). Ідентифікація двох контурів та їх врахування у практиці реалізації державного сервісу свідчить про їх паритетну функціональність, адже за умови відсутності одного із контурів порушується органік зворотної взаємодії між державою та суспільством, у результаті чого державний сервіс набуває виключно формального характеру.

Саме тому в межах проведення структурно-функціонального аналізу державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління доцільно чітко враховувати формальну декларативність його результативності та реальну результативність. Ідеться про активну суб'єктну позицію суспільства, вмонтовану в процеси взаємодії з органами публічної влади, що тим самим спонукає їх до підвищення функціональної результативності їх діяльності. Це у такий спосіб передбачається «формування актуального стану дружності сервіс-інтерфейсу, що вимагає безперервного, результативного та тонкого налаштування зворотної взаємодії держави та суспільства, шляхом підтримання адекватного сигналу суспільства та його трансформації в сигнал управління» (Шипило, 2018, с. 93).

Виходячи із цього органи державної влади як суб'єкт створення державно-управлінських послуг здобувають можливість урахування факторності й процесуальності їх надання, спираючись при цьому на інтереси та потреби суспільства. На підставі цього постає доцільність стандартизації державного сервісу та запровадження відповідних інструментів задоволення суспільства його якістю. З огляду на це оцінка якості державного сервісу здебільшого характеризується парадоксальним ефектом, пов'язаним із постійним зростанням такої якості.

Державний сервіс для того, щоб гарантувати відповідну результативність сфери публічного управління має базуватися на дотриманні формальних правил його запровадження. Однак здебільшого у сфері публічного управління спостерігається певна інституційна деградація державного сервісу, пов'язана із його невідповідністю зростаючому рівню суспільних вимог до надання відповідних державно-управлінських послуг. При цьому також доцільно врахо-

увати і ту функціональну обставину, яка небезпечно позначається на рівні результативності державного сервісу, що акумулюється на суб'єктивній ідентифікації його оцінки.

Саме це здебільшого призводить до методологічної ситуації, коли «зростання якості послуг пов'язується із втратою стандартів якості», що тим артикулює доцільність модернізації сфер публічного управління в цілому у формі запровадження відповідних реформаційних практик, які стосуються запровадження сервісної моделі держави. Це безпосередньо передбачає «поєднання ринкової логіки виробництва та споживання послуг з державно-адміністративним характером сфери державного та муніципального управління, що тяжіє до монополізації та патерналізму» (Качество жизни, 2018, с. 118).

Поєднання двох ліній – ринкової та адміністративної – у сфері розроблення сервісної моделі публічного управління дає змогу побудувати «патронажно-сервісну вертикаль держави», зосереджену на формуванні результативного простору взаємодії держави та суспільства. У такий спосіб запровадження цього підходу передбачає формування функціонально-раціональної та ціннісно-раціональної моделі державного сервісу, яка передбачає конструкцію реалізації модернізованого процесу публічного управління.

Аналізуючи структурно-функціональну деконструкцію державного сервісу, слід акцентувати увагу на його стратегічній ролі в процесах подолання системної кризи, через яку проходить сучасна система публічного управління. У цьому відношенні йдеться про своєрідний аксіологічний поворот у системі публічного управління, який визначає функціональну амплітуду розвитку його сервісного потенціалу. Результативність такої функціональної амплітуди визнається сервісною спроможністю публічного управління «належно реагувати на відносини суспільства та держави за допомогою засобів і методів формування публічно-правових відносин, які базуються на принципах паритетності функціональної взаємодії між ними» (Платонова, 2017, с. 87).

У зв'язку із цим сама структурно-функціональна деконструкція державного сервісу в сучасних умовах суспільного розвитку зумовлює політико-правову та адміністративну активність громадян. Це передбачає запровадження «глибинних трансформацій соціально-політичної та економічної життєдіяльності суспільства, що слугуватиме розвитку та адаптації ринкових інститутів та їх спроможності запроваджувати демократичні форми публічно-правової взаємодії в системі «особистість–суспільство–держава» (Норт, 2017, с. 74).

У такий спосіб структурно-функціональна деконструкція державного сервісу дає змогу змінити традиційну парадигму на постмодерну шляхом розвитку сервісного потенціалу публічного управління у формі підвищення якості надання публічних послуг. Це свідчить про розгортання в напрямі лібералізації сервісної структури публічного управління, яка свій функціональний потенціал зосереджує на «зобов'язанні» та «наданні» відповідних послуг населенню. На підставі цього, з одного боку, відбувається гностичний розвиток сфери публічних послуг, а з другого – система публічного управління набуває «виключної сервісної орієнтації».

Висновки. Проведений нами аналіз державного сервісу як інструменту реалізації публічного управління дав змогу ідентифікувати новітні параметри визначення його функціонального потенціалу, базованого на зміні форм взаємодії держави та суспільства.

На підставі цього розроблено методологічну матрицю реалізації державного сервісу, яка включає: формальні прийоми реалізації сервісних функцій держави; «функціональні компоненти», які задають процесуальність та стандартизацію державних послуг; цінності та нормативи, відповідно до яких здійснюється сервісна діяльність держави.

Розроблено також функціональні параметри розвитку державного сервісу (оптимізація процесів розвитку сервісної сфери держави та її інноваційного забезпечення; зниження ризиків, негативних відхилень результатів у процесі розвитку сфери послуг).

Визначено індикатори результативності державного сервісу та їх вплив на реалізацію публічного управління; обґрунтовано трирівневу модель послуг у сфері публічного управління та її методологічні принципи; доведено функціональну доцільність запровадження інтерак-

ційних процедур досягнення консенсусу між державою та суспільством у напрямі реалізації публічних послуг.

Розкрито сутність структурно-функціональної деконструкції державного сервісу, яка забезпечила методологічний поворот у розвитку сучасної системи публічного управління. Це тим самим актуалізує доцільність детального аналізу публічного управління як інструменту державного сервісу, що й закладає перспективи подальшого розроблення цієї проблематики в межах державно-управлінської науки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Белл Д., Иноземцев В. Эпоха разобщенности. М.: Центр исследований постиндустриального общества, 2007. 436 с.
- Качество жизни и сервис: содружество науки, власти, бизнеса и общества. *Теоретические и прикладные проблемы сервиса*. 2018. № 1. С. 115–121.
- Котлер Ф., Боуэн Дж., Мейкенз Дж. Маркетинг. Гостеприимство и туризм: учебник для вузов; пер. с англ. под ред. Р. Б. Ноздревой. М.: ЮНИТИ, 2018. 787 с.
- Норт Д. Институты, институциональные изменения и функционирование экономики. М.: Фонд экономической книги «Начала», 2017. 180 с.
- Платонова Н. А. Природа и характер сферы услуг. *Теоретические и прикладные проблемы сервиса*. 2017. № 1. С. 83–104.
- Симонян Г. А. Теоретические основы формирования сферы услуг. *Вестник СГУТукД*. 2018. № 1(15). С. 73–84.
- Шипило О. Сингапур – экономика, основанная на знании. *Инновационное развитие: зарубежный опыт*. М., 2018. С. 84–117.
- Andersson K. F. van Laerhoven. From local strongman to facilitator institutional incentives for participatory municipal governance in Latin America. *Comparative Political Studies*. 2017. Vol. 40. N 9. P. 1085–1111.
- Asmu'i R. F. Applying interactive planning on leadership in the organization: the case of transforming public transport services in Banjarmasin. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. 2018. Vol. 115. P. 283–295.
- Bess R. Public management in New Zealand and its effect on institutional arrangements for managing fisheries. *Marine Policy*. 2016. Vol. 36. P. 550–558.
- Bloom A. Prodigal Sons: The New York Intellectuals & Their World. *Oxford University Press*. 2017. 474 p.
- Djellal F., Gallouj F., Miles I. Two decades of research on innovation in services: Whichplace for public services? *Structural Change and Economic Dynamics*. 2016. Vol. 27. P. 98–117.
- Fountain J. E. Paradoxes of public sector customer service. *Governance*. 2011. Vol. 14. P. 55–73.
- Francois P. «Public service motivation» as an argument for government provision. *Journal of Public Economics*. 2017. Vol. 78. P. 275–299.

REFERENCES

- Bell, D., Inozemtsev, V. (2007). Epoha razobschennosti [The Age of Disunity]. Tsentr issledovaniy postindustrialnogo obschestva, Moscow [in Russian].
- Kachestvo zhizni i servis: sodruzhestvo nauki, vlasti, biznesa i obschestva [Quality of life and service; community of science, government, business and society] (2018). *Theoretical and Applied Problems of Service*. Is. 1. P. 115–121.
- Kotler, P., Bowen, J., Makens, J. (2018). Marketing. Gostepriimstvo i turizm: uchebnik dlya vuzov [Marketing. Hospitality and Tourism: A Textbook for High Schools]. YUNITI. Moscow [in Russian].
- North, D. (2017). Instituty, institutsionalnyie izmeneniya i funktsionirovanie ekonomiki [Institutions, institutional changes and the functioning of the economy]. Fund of the Economic Book «Beginnings». Moscow [in Russian].
- Platonova, N. (2017). Priroda i harakter sferyi uslug [The Nature and Character of the Service Sector]. *Teoreticheskie i prikladnyie problemy servisa*. Is. 1. P. 83–104.

- Simonyan, G. (2018). Teoreticheskie osnovyi formirovaniya sferyi uslug [Theoretical Foundations of the Formation of the Service Sector]. *Bulletin of the Sochi State University of Tourism and Resort*. Is. 1 (15). P. 73–84.
- Shipilo, O. (2018). Singapur – ekonomika, osnovannaya na znanii [Singapore – a knowledge-based economy]. *Innovative Development: Foreign Experience*. P. 84–117. Moscow [in Russian].
- Andersson, K. F. van Laerhoven (2017). From local strongman to facilitator institutional incentives for participatory municipal governance in Latin America. *Comparative Political Studies*. Vol. 40. Is. 9. P. 1085–1111.
- Asmu'i, R. F. (2018). Applying interactive planning on leadership in the organization: the case of transforming public transport services in Banjarmasin. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. Vol. 115. P. 283–295.
- Bess, R. (2016). Public management in New Zealand and its effect on institutional arrangements for managing fisheries. *Marine Policy*. Vol. 36. P. 550–558.
- Bloom, A. (2017). *Prodigal Sons: The New York Intellectuals & Their World*. Oxford University Press. 474 p.
- Djellal, F., Gallouj, F., Miles, I. (2016). Two decades of research on innovation in services: Which place for public services? *Structural Change and Economic Dynamics*. Vol. 27. P. 98–117.
- Fountain, J. E. (2011). Paradoxes of public sector customer service. *Governance*. Vol. 14. P. 55–73.
- Francois, P. (2017). «Public service motivation» as an argument for government provision. *Journal of Public Economics*. Vol. 78. P. 275–299.

SUMMARY

Problem statement. Society's demand for quality assurance of state service and its standardization is increasing under conditions of modernization of the public administration system and introduction of new reformative practices of activity of public authorities.

In this regard, the gnostic and functional importance of professional service activity of the public service, which would meet the basic parameters of public administration development in the postmodern era is actualized. Moreover, the emergence of a separate science of serviceology as a methodological instrument for building a service state is actualized.

Analysis of recent research and publications. Articulating the research context of understanding the state service, it becomes advisable to develop a specific methodological matrix for the implementation of state service.

In our opinion, such a matrix should include formal techniques for the implementation of state service functions; «functional components» that determine the procedural and standardization of state services; values and norms, according to which the state's service activities are carried out.

In this regard, it is a project-oriented orientation of the state to meet the gnostic and functional needs of the state in the direction of providing quality management services to the population.

Setting objectives. The purpose of this article is to analyze the structural and functional deconstruction of state service as an instrument for public administration implementation. Achieving this goal leads to the solution of appropriate tasks, in particular, to identify the newest parameters for determining the functional capacity of the state service based on changing forms of interaction between the state and society; to establish the functional feasibility of introducing inter-state consensus-building procedures between the state and society towards the implementation of public services.

The main research material. Within the framework of this article, an analysis of the structural and functional deconstruction of the state service as an instrument of the public administration implementation was carried out.

The new parameters for determining its functional potential based on changing forms of interaction between the state and society were identified. The methodological matrix for the implementation of public service was developed. It includes formal techniques for the implementation of state service functions; «functional components» that determine the procedural and standardization of state services; values and norms, according to which the state's service activities are carried out.

The functional parameters of the state service development were developed (optimization of the processes of development of the service sphere of the state and its innovative provision; reduction of risks, negative deviations of results in the processes of development of services). Public service performance indicators and their impact on the public administration implementation were defined.

The three-level model of services in the public administration sphere and its methodological principles was substantiated. The functional expediency of introducing inter-state consensus-building procedures between the state and society towards the implementation of public services was proved.

In this way, the deconstruction of state service makes it possible to change the traditional paradigm and postmodern paradigm by developing the service potential of public administration in the form of improving the quality of public service delivery. This is thus indicative of the deployment in the direction of the liberalization of the public administration service structure, which concentrates its functional potential on the «commitment» and «provision» of appropriate services to the public. On this basis, on the one hand, there is a gnostic development of the public services sphere and, on the other hand, the public administration system acquires «exclusive service orientation».

Conclusions. The essence of the structural and functional deconstruction of the state service, which provided a methodological turn in the development of the modern system of public administration, was disclosed. This, in turn, actualizes the expediency of a detailed analysis of public administration as an instrument of state service, which lays the prospects for further development of this problem within the limits of public administration science.